

tkp'nin 29 ekim açılımı

AFŞİN DEMİR

Geçtiğimiz 29 Ekim, burjuva Cumhuriyetin ilanının 86. yıldönümü adet olduğu üzere "tüm yurttta, dış temsilciliklerde ve yavru vatan Kıbrıs'ta", "çoşku ile"(!) kutlandı. "Cumhur"un yani halkın egemenliğinin ilan edildiği gün olduğu iddia edile gelen bu günde düzenlenen tören ve kutlamalarda, yine adet olduğu üzere cumhurdan eser yoktu.

Ankara 19 Mayıs stadyumunda düzenlenen geleneksel geçit töreninde, Türkiye'nin ne menem bir cumhuriyet olduğunu ve son dönemde geçirdiği sarsıntılara rağmen ciheti askeriyenin oligarşi içerisindeki hâkim pozisyonunu kolay kolay terk etmeye niyetli olmadığını çok açık bir biçimde gösteren bildik manzaralara tanık olundu. 30 Ağustos gibi askeri bir harekâtın yıldönümü niteliğinde olmayan "Cumhur"iyet bayramı, ne hikmetse gene askeri birliklerin, tankların, topların resmigeçidiyle kutlandı; seçilmişlerin başı TBMM Başkanı ve hükümetin başı Başbakan, devlet ricali ile birlikte arka sıralarda otururken, geçit törenini Cumhurbaşkanı'nın yanında sanki onunla eşit pozisyondaymış edasıyla selamlayan gene Genelkurmay Başkanı oldu.

Devlet ricalinin bu coşkusuna, büyükşehirlerin lüks caddelerinde kafalarında kalpaklar, ellerinde bayraklar ve Kürt açılımı karşıtı dövizler ile fener alayı yapan burjuvalarımız dışında "cumhur"dan pek iştirak eden olmadı. 1,5 günlük resmî tatil hakları patronları tarafından gasp edilmemiş olanlar, zengin semtlerindeki fener alayları ve havai fişeklerle ilgilenmeden, kırk yılda bir elde ettikleri bu boş zamanı her zamanki gibi aileleriyle sessiz sedasız geçirmeyi tercih ettiler.

Evet, bütün bunlar bilindik, alışlageldik manzaralardı. Fakat bu 29 Ekim; alışılmadık bir hadiseye daha tanık olundu ki, keşke olunmasaydı...

Türkiye Komünist Partisi 29 Ekim günü yayınladığı "Yeniden Cumhuriyet, Mutlaka Sosyalizm" başlıklı bildiriye, "Yaşadığımız topraklarda bundan 86 yıl önce, bağımsızlık, laiklik ve egemenlik iddiaları ile çok değerli bir yolculuk başlamıştı. Tam 85 yıldır "Cumhuriyet Bayramı" kutluyoruz". dedikten sonra, Türkiye Cumhuriyeti'nin emperyalist işgale karşı direniş ile başlayan, işbirlikçiliğe ve gericiliğe karşı mücadele ile anılan büyük bir ileri sıçrama olduğunu; AKP'nin görev ve hedefinin Türkiye Cumhuriyeti'ni tasfiye etmek olduğunu, kapitalist Türkiye için cumhuriyet fikrinin sonuna geldiğini ileri sürdü ve bugün Türkiye'de Cumhuriyet fikrine ve kazanımlarına sahip çıkabilecek, onu geliştirebilecek tek gücün emekçi halk olduğu saptamasını yaptı.

Aslında TKP'nin örgütsel tarihine ve son on yıl

içerisinde yaptığı siyasal tercihlere vakıf olanlar için bu 29 Ekim kutlaması hiç de şaşırtıcı bir gelişme değil. Yine de; sosyalist hareket içerisinde yer alan, üyeleri şu veya bu platformda hâlâ sosyalist olarak muhatap alınan, hele de "Türkiye Komünist Partisi" adını taşıyan bir partinin burjuva cumhuriyete bu şekilde bir methiye düzmesi, hiçbir şekilde alışılmaması, bilakis her düzeyde teşhir edilmesi gereken bir hadisedir.

Bilindiği üzere, bugün TKP adını taşımakta olan çevre ile 10 Eylül 1920'de Mustafa Suphi ve yoldaşları tarafından Bakü'de kurulan ve reel sosyalizmin çözülüşünün ardından gerçekleştirdiği 5. Kongrede Haydar Kutlu (Taraf Gazetesi yazarı, namılı dönemlerden Nabi Yağcı) ve şürekâsı tarafından feshedilen tarihsel Türkiye Komünist Partisi arasında süreklilik anlamında hiçbir bağ yoktur. 12 Eylül sonrası önce Gelenek dergisi, sonrasında Sosyalist Türkiye Partisi, onun kapatılması üzerine kurulan Sosyalist İktidar Partisi ve nihayet TKP olarak yola devam eden bu siyasal çevrenin kökeni; II. TİP içerisinde, Behice Boran, Nihat Sargın ve Osman Sakalsız'ın başını çektiği parti merkezinin TKP ile yakınlaşma ve birleşme eğilimlerine karşı çıktıkları için tasfiye edilen Yalçın Küçük - Metin Çulhaoğlu ekibinin çıkardığı Sosyalist İktidar dergisine dayanmaktadır. Gelenek çevresi, TİP'ten başlıca ayrışma sebebi olan TKP düşmanlığını, Sosyalist İktidar Partisi'nin

"Cumhur"iyet bayramı, ne hikmetse gene askeri birliklerin, tankların, topların resmigeçidiyle kutlandı; seçilmişlerin başı TBMM Başkanı ve hükümetin başı Başbakan, devlet ricali ile birlikte arka sıralarda otururken, geçit törenini Cumhurbaşkanı'nın yanında sanki onunla eşit pozisyondaymış edasıyla selamlayan gene Genelkurmay Başkanı oldu.

2001 yılında gerçekleştirdiği olağanüstü kongrede bir oldubittiyle TKP ismini almasına kadar sürdürmüştür. (Hatta TKP ismini almasından sonra dahi partinin o zamanki siyasi büro üyelerinden birinin, katıldığı bir televizyon programında geleneksel TKP'yi "Sovyetler Birliği'nden para alan asalak hıyarlar" olarak nitelediği, bunun üzerine partinin vitrininde tutulan yaşlı TKP'lilerden bir bölümünün partiden istifa ettikleri hatırlardadır).

Bugünden bakıldığında, SİP'in TKP ismini sosyalist etik açısından oldukça tartışmalı bir biçimde kendisine mal etmesinden muradının, o günlerde yaşamakta olduğu örgütsel tıkanmayı aşmak için tarihsel TKP geleneğinin mirasından ve sembollerinden istifade etmek olduğu kadar, siyasal tercihlerindeki belirgin rota değişikliklerini kamufle veya rasyonalize etmek de olduğu anlaşılmaktadır.

Şöyle ki, 1999 yılında Sosyalist İktidar Partisi merkezi; Susurluk sonrası yaptığı "restorasyon" analizleriyle düzen içi bir rotaya doğru dümen kırmış, ulusların kaderlerini tayin hakkını "içi boşalmış bir söylem" ilan etmiş, emekçi mahallelerindeki parti örgütlerini kapatmış, gözünü işçi sınıfından üniversite gençliğine ve orta sınıfa çevirmiş, partinin siyasal hattındaki bu bariz sağa kayışa direnen önemli sayıda kadroyu da tasfiye etmişti.

Bu tarihten sonra devlet karşısında daha ehil bir çizgi izleyen, tabanını oligarşinin kolluk kuvvetleriyle karşı karşıya getirecek eylemlerden itinayla kaçınan, ölüm oruçları sürecinde tutsak ailelerine kapılarını kapatan ve "sosyalist Türkiye, sosyalist Kürdistan" gibi geçmiş döneme ait sloganlarını rafa kaldıran SİP, 2001'de gerçekleştirdiği isim değişikliği ile öncelikle tasfiye nedeniyle oluşan kan kaybını durdurarak, parti tabanını yeniden motive etmeyi hedeflemiştir.

Bundan sonra da, programatik düzlemde hala "sosyalist devrim"i savunan SİP'in adım adım geleneksel TKP'ye dönüştüğüne tanık olunmuştur. Düne kadar tu kaka edilen geleneksel TKP'nin 1970'lerdeki Ulusal Demokratik Cephe stratejisi revize edilerek Yurtsever Cephe haline sokulmuş, burjuva aydınlanmacılığına methiye düzen bir türban-şariat politikası sürdürülmüş, Kürt Özgürlük Hareketi ile temastan kaçınılmış ve Kemalizm karşısında hayırhah bir tutum izlenmiştir.

TKP'nin bu açılımları elbette, şovenizmin ve faşizmin yükselişte olduğu koşullarda bir takım örgütsel kazanımlara da dönüşmektedir. Partiyeye son zamanlarda özellikle Kemalist ideolojik alt-yapıdan gelen orta sınıf unsurlar ilgi göstermekte, hatta bir takım emekli subayların da katıldığına tanık olunmaktadır. Bu tırnak içinde örgütsel kazanımların düzen cephesinde kaygı uyandıracak devrimci bir kitleleşmeye tekabül etmediği ve partinin burjuvazinin ideolojik paradigmalarıyla uyumlu, devletin zor aygıtları karşısında uysal tutumu devam ettiği müddetçe bundan sonra da tekabül edemeyeceği açıktır.

Sosyalist hareket içerisinde Kemalizm ile ideolojik hesaplaşmayı gerçekleştirememiş, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında şoven bir bakış açısına sahip yegâne unsur TKP olmamakla birlikte; Ergenekon davasını "yurtseverlerin tasfiyesi" olarak gören, Kürt Özgürlük Hareketi'nden ABD'nin 5. koluymuşçasına yüz çeviren, 30 Ağustos'ta yayınladığı bildiride "30 Ağustos'u selamlıyoruz.... Erlerini unutmadan, Başkomutan'ı." diyerek Atatürk'ün manevi huzurunda selama duran, en son olarak da bur-

juva cumhuriyete övgüler düzen TKP, attığı bu vahim adımlarla İP, Türk Solu ve HKP'nin çoktan beri içinde olduğu milliyetçi sol bataklığa artık tamamen sürüklenmiş durumdadır.

TKP'nin sosyalist soldan milliyetçi sola doğru adım adım gerçekleşen bu savruluşunu, patolojik örgütsel rekabetçilik hisleriyle "sevindirici" bir gelişme olarak addetmek devrimcilikle bağdaşmayan, yanlış bir tutumdur. Proletarya enternasyonalizminden uzaklaşan, Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı düşmanca bir tutum içerisine giren sol yapıların; işçi sınıfı ve emekçi kitleler nezdinde burjuvazinin ideolojik tahakkümünü güçlendirdikleri ve sonuç olarak düzen cephesini tahkim ettikleri ortadadır.

Bu nedenle, genel olarak sol içindeki Kemalist-şoven eğilimlerle, özel olarak da bu eğilimlerin bayraktarlığını yapan TKP'nin güncel açılımları ile ideolojik mücadele, devrimciler açısından üzerinde önemle durulması gereken bir meseledir.

TKP'nin anti-emperyalizm adına Kemalistlere referansla yürütmeye çalıştığı propaganda gerek içerik, gerekse biçim açısından bir saptırmaca üzerine kuruludur. Zira emperyalist işgale karşı Türk ve Kürt halkları tarafından gerçekleştirilen direnişin gerçek bir ulusal kurtuluş savaşına dönüşmesi, bizzat TKP'nin bugün selam gönderdiği Başkomutanın önderliğindeki burjuvalar ve feodaller eliyle engellenmiş, direnişin anti-emperyalist bir muhteva ile serpilip gelişmesinin önüne geçilmiştir.

Komünistler Mustafa Kemal'in değil;

- Kafkasya'da Türk savaş esirlerinden bir Bolşevik Taburu kuran ve ulusal mücadeleye bizzat katılarak, onu devrim ile taçlandırmak amacıyla Anadolu'ya geçmeye çalışırken Kemalistler tarafından on beş yoldaşı ile birlikte Karadeniz'de boğdurulan TKP önderi Mustafa Suphi'nin,

- Anadolu'daki direnişin zaferle sonuçlanmasında doğrudan tesiri olan silah, cephane ve para yardımlarını gönderen Bolşeviklerin,

- İşgalci İngilizlerin burunlarının dibinde Anadolu'ya durmaksızın silah ve cephane kaçırarak, işbirlikçileri cezalandıran Türk Halk İştirakiyun

TKP'nin yıldönümünü kutladığı bu "çok değerli yolculuk"ta; işçi sınıfının payına düşen grev ve örgütlenme haklarından yoksunluk; köylülerin payına düşen topraksızlık, ağa baskısı ve sıtma; komünistlerin payına düşen takip, sorgu, işkence; Kürt halkının payına düşen katliam, sürgün ve sömürgecilik; azınlıkların payına düşense ayrımcılık ve aşığılanma oldu.

Fırkası üyesi İstanbullu komünistlerin,

- Başta Hikmet Kıvılcımlı olmak üzere Kuvayı Milliye ve Yeşil Ordu içinde işgalcilere karşı çarpışan işçi, köylü ve aydınların devrimci anıları önünde saygı ile eğilmelidirler.

Direnişin gerçek anlamda antiemperyalist bir ulusal kurtuluş mücadelesine dönüşmesini engelleyebilmek için TKP önderlerini katleden, komünist parti ve örgütleri yasaklayan (hatta Türkiye Komünist Fırkası adıyla sahte bir parti kurdu-ran), Yeşil Ordu ve Kuvayı Milliye'yi lağveden Kemalistleri antiemperyalizm adına "selamlamak", üstelik TKP adını taşıyan bir parti söz konusu olduğunda en hafif tabiriyle omurgasızlıktır.

TKP, AKP'nin gericiğine ve "yeni-Osmanlılık" siyasetine karşı mücadele adına kaleme aldığı 29 Ekim bildirisinde "Yaşadığımız topraklarda bundan 86 yıl önce, bağımsızlık, laiklik ve egemenlik iddiaları ile çok değerli bir yolculuk başlamıştı. Tam 85 yıldır "Cumhuriyet Bayramı" kutluyoruz". diyerek Cumhuriyetin kuruluşunu göklere çıkarmaktadır.

Oysa ülkemizde burjuva devrim sürecinin 1923 gibi geç bir tarihten çok önce, Genç Osmanlılar'ın Anayasa mücadeleleri ile başladığını, adına "devrim" denebilecek esas dönüşümün ise 1923'te değil, II. Abdülhamit'in dağa çıkan İttihat ve Terakki kadrolarının önünde diz çöktüğü 24 Temmuz 1908'de gerçekleştiğini, bu tarihten itibaren padişahlığın ve hilafetin sembolik kurumlardan ibaret kaldığını, asıl iktidarın burjuva meclis ve hükümetinin elinde olduğunu, 29 Ekim 1923'te gerçekleşenin ise **de facto** gerçekleşmiş olan bu durumun **de jure** kabulünden başka bir şey olmadığını, Kemalistlerin Cumhuriyeti alelacele ilandan maksatlarının kendilerine muhalif grupların ve bu arada sosyalistlerin de bulunduğu I. Meclis'i dağıtarak sadık unsurlardan oluşan yeni bir meclis oluşturmak olduğunu kuşkusuz TKP de gayet iyi bilmektedir.

TKP'nin yıldönümünü kutladığı bu "çok değerli yolculuk"ta; işçi sınıfının payına düşen grev ve örgütlenme haklarından yoksunluk; köylülerin payına düşen topraksızlık, ağa baskısı ve sıtma; komünistlerin payına düşen takip, sorgu, işkence; Kürt halkının payına düşen katliam, sürgün ve sömürgecilik; azınlıkların payına düşense ayrımcılık ve aşığılanma oldu.

Devrimciler, TKP'nin bu milliyetçi sol hezeyanlarına karşı her düzlemde ideolojik mücadele vermeli ve emekçi halkı, kazanımları hep burjuvaziye ait olan bu kokuşmuş oligarşik cumhuriyete sahip çıkmak yerine onu tarihin çöplüğüne göndermeye çağırmalıdır.

